

Arrest

nr. 74 746 van 7 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 10 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. LECLERE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 22 augustus 2010, verklaart er zich op 24 augustus 2010 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 7 oktober 2011, verstuurd op 10 oktober 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“Volgens uw verklaring bent u een Pakistaan afkomstig van Chak (dorp nummer 152) te Sargodha District in Pakistan. Uw ouders en zus zijn overleden. In 1998 werd u lid van PML-N (Pakistan Muslim League-Nawaz). U was politiek actief op lokaal niveau. Op 5 februari 2010, op Kashmir Day, kreeg u problemen met R. S. S. K.. Hij was lid van de PPP (Pakistan Peoples Party) en nazim op tehsil niveau. Er was een gevecht tijdens een cricketwedstrijd en door toedoen van de nazim werd u opgepakt. U werd drie dagen vastgehouden, maar u werd nadien vrijgelaten omdat de politie in uw onschuld geloofde. Op 3 maart 2010, in het kader van een verkiezing in de NA (nationale kieskring) 68, kwamen de nazim en

vier van zijn aanhangers om het leven bij een aanval. Daarop staken de mensen van PPP de kantoren van PML-Q in brand. De familie van de nazim diende klacht in tegen onbekende personen. U werd samen met nog andere mensen opgepakt door de politie. De politie liet u opnieuw vrij omdat men in uw onschuld geloofde. De zoon van de nazim en zijn gewapende groep gingen niet akkoord met de politie. Vanaf dat moment zat die gewapende groep achter u aan. U diende geen klacht in tegen deze groep omdat de politie in handen is van de PPP. Op 29 maart 2010 verliet u uw dorp. U trok naar een ander dorp (nummer 130) in Sargodha District. Daar verbleef u bij verre familie tot u op 5 augustus 2010 Pakistan verliet. U reisde met een vals paspoort onder uw eigen gegevens. Vanuit Lahore vloog u naar Nederland met Pakistan Airlines. U verbleef vijftien dagen in Nederland en op 24 augustus 2010 vroeg u asiel aan in België. U legt geen documenten neer ter ondersteuning van uw asielaanvraag."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

"Vooreerst wordt u niet gezocht door de autoriteiten in Pakistan. U verklaart dat de politie u twee keer opgepakt heeft en vrijwel meteen heeft vrijgelaten omdat men in uw onschuld geloofde (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). U verklaart dat u gevaar loopt omwille van de gewapende groep van de zoon van de vermoorde nazim en niet omwille van de politie (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Er is geen rechtszaak tegen u ingespannen, ondanks dat de familie van de vermoorde nazim klacht ingediend had tegen onbekenden en vroeg om u op te pakken (zie gehoorverslag CGVS, p. 6 en 7). Bovendien verliet u Pakistan zonder problemen met uw eigen identiteitsgegevens, waaruit blijkt dat u geen concrete vrees koesterde ten aanzien van de Pakistaanse autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Wanneer u gevraagd wordt of de politie u zoekt, geeft u tot twee keer toe een zeer vaag antwoord (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Eerst verklaart u dat de gewapende groep druk uitoefent op de politie en dat deze groep wilt dat de politie u oppakt. Wanneer daarop gevraagd wordt of de politie daar naar luistert, antwoordt u dat de PPP (Pakistan Peoples Party) in de regering zit en dat de politie van hen is. U geeft geen duidelijk antwoord op de vraag of de politie u zoekt, hetgeen de geloofwaardigheid van een eventuele vrees ten aanzien van de politie ondermijnt. Daarnaast blijkt dat u nooit klacht hebt ingediend tegen uw belagers (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Op de vraag of u stappen hebt ondernomen om uzelf te beschermen bij uw partij of bij een advocaat antwoordt u vaag. U zegt dat u dat probeerde maar dat de gewapende groep achter u zat en dat u zich moest verstoppen om uw leven te redden (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Dit is geen reden waarom u geen hulp zou kunnen inroepen. U geeft ook nergens aan dat u bij een hogere overheidsinstantie, of een instantie van de overheid in een andere regio, bescherming hebt gezocht. Het feit dat u nooit bescherming hebt proberen te zoeken in Pakistan ondermijnt uw vrees in Pakistan en doet zelfs afbreuk aan uw beweerde problemen in uw land van herkomst. Verder legde u ook geen enkel document neer om uw verhaal te staven, ondanks dat u nog steeds contact hebt met uw broers (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). U verklaart nochtans dat de gebeurtenissen rond de dood van de nazim in de kranten is verschenen (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Ook deze vaststelling, namelijk dat u zo weinig moeite doet om uw relaas te documenteren, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees. Wat er ook van zij, uw probleem is een lokaal probleem. Uw belagers hebben banden met de PPP en zij hebben op lokaal niveau vrij spel omdat ze verbonden zijn aan de zoon van de nazim die lokaal aan de macht was voor de PPP. U verklaart dat u geen bescherming kunt zoeken bij de politie omdat de gewapende groep druk op hen uitoefent (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Dit wijst erop dat u in een ander dorp of op een hoger niveau wel bescherming zou kunnen vinden. U woont in de Punjab provincie. In deze provincie heeft uw partij, PML-N (Pakistan Muslim League-Nawaz), de meerderheid, zowel bij de nationale als bij de provinciale verkiezingen (blauwe map, punt 1). Indien u enkel de gewapende groep van de zoon van de nazim vreesde en gezien de autoriteiten in Pakistan u niet zoeken, kon u steeds naar een plaats binnen Punjab vluchten waar PML-N aan de macht is. Het intern vluchtalternatief is hier van toepassing. Er kan niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Pakistan het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstig schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou bestaan. U hebt een intern vluchtalternatief in Pakistan en u hebt op geen enkele manier uzelf proberen te beschermen wanneer u nog in Pakistan verbleef."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofddeorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker stelt vooreerst dat de politie en de Pakistaanse overheid onmogelijk een effectieve bescherming kunnen bieden aan de bevolking tegen gewelddadige groeperingen. Zelfs de president is het slachtoffer geweest van meerdere aanslagen. Rijke personen kunnen soms tijdelijk bescherming betalen. In deze chaos kan verzoeker onmogelijk op de bescherming van de autoriteiten rekenen. Hij verwijst hierbij naar verschillende rapporten en artikels, maar voegt deze informatie niet toe aan zijn verzoekschrift.

Inzake het gebrek aan bewijzen wijst verzoeker erop dat hij aan zijn verzoekschrift nieuwe documenten toevoegt, een krantenartikel betreffende zijn problemen en een fotokopie van zijn lidkaart van de PML-N.

Verzoeker verwijst vervolgens naar artikel 3 EVRM en de rechtspraak van het EHRM over deze verdragsbepaling. Verzoeker stelt dat terroristische groeperingen voor geweld en instabiliteit zorgen in het land en hij daardoor het risico loopt op mensonterende en vernederende behandelingen en op een bedreiging van zijn leven of zijn persoon.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad wijst er vooreerst op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Artikel 1, A, 2 van het Vluchtelingenverdrag, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, vereist immers dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan invoeren, of als gevolg van een vrees voor vervolging niet wil invoeren. Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land kan stellen of zich wegens een reëel risico op ernstige schade niet onder de bescherming van zijn land wil stellen. Het is dus aan de asielzoeker om alle mogelijkheden tot bescherming uit te putten of te verklaren waarom hij geen beroep deed op de nationale autoriteiten. Verzoeker heeft nooit klacht ingediend tegen zijn belagers. Hij heeft ook nooit bij een hogere overheidsinstantie of bij een instantie van de overheid in een andere regio bescherming gezocht. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de politie en de Pakistaanse overheid geen bescherming kunnen bieden, maar hij toont dat niet aan. Verzoeker verwijst hiervoor ook naar een aantal naar een aantal mensenrechtenrapporten maar laat na deze rapporten toe te voegen aan zijn verzoekschrift. Het feit dat de president het slachtoffer is geweest van meerdere aanslagen betekent niet dat verzoeker niet op bescherming kan rekenen. Van verzoeker mag op zijn minst worden verwacht dat hij een poging onderneemt om in zijn eigen land bescherming te verkrijgen.

Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker ook over een binnenlands vestigingsalternatief beschikt. Luidens artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij in dat deel van het land blijft (...). De commissaris-generaal heeft hierover terecht gesteld dat verzoekers probleem een lokaal probleem is en dat verzoeker steeds naar een plaats binnen Punjab kan vluchten, waar de PML-N aan de macht is.

Wat betreft de nieuwe door verzoeker neergelegde documenten betreft met name zijn lidkaart alsook een krantenartikel over zijn problemen stelt de Raad vooreerst vast daargelaten dat er geen voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging in toepassing van artikel 39/18, derde lid van de vreemdelingenwet en artikel 8 PR RvV werd toegevoegd, de documenten slechts fotokopieën betreffen waaraan hoe dan ook geen bewijswaarde wordt gehecht aangezien deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te fabriceren zijn. (RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135).

Met betrekking tot verzoekers verwijzing naar artikel 3 EVRM wordt opgemerkt dat deze verdragsbepaling inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Wat het risico op ernstige schade betreft in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat een verwijzing naar een algemene toestand niet volstaat om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen, maar dat het aan verzoeker is om enig verband met zijn persoon aannemelijk te maken. Verzoeker toont niet aan dat terroristische groeperingen hem persoonlijk viseren.

Wat het risico op ernstige schade betreft in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat er in heel Pakistan een gewapend conflict aan de gang is. Het rapport waaruit verzoeker citeert, spreekt over terroristische aanslagen. Uit het rapport blijkt echter niet dat er in heel Pakistan aanhoudend wordt gevochten en dat antiregeringselementen er voortdurend aanwezig zijn, zodat er geen sprake kan zijn van een conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER